

[Chr. Christensen]

alvorligt og meget seriøst diskuterede, vurderede, filede og beskar ordene for at finde frem til en dagsorden, der her fra folketinget kunne fortælle befolkningen, at vi herinde for det første i den givne alvorlige økonomiske situation forstod dens problemer, og for det andet var parate til at tage alvorligt fat på løsningen af dem, specielt for de to erhvervsgrupper, der er særlig hårdt ramt, byggeriet og landbruget.

Jo flere, der kan bakke op bag en sådan dagsorden, jo stærkere står budskabet fra folketinget til befolkningen, jo mere entydigt bliver det. Det er derfor, jeg synes, at der er grund til på dette tidspunkt at anerkende de partier, som nu har meddelt, at de vil stemme sammen med de fire forligspartier, at takke for denne tilslutning. Derved bliver budskabet fra folketinget ud til befolkningen også betydelig mere entydigt.

Når alle ord, der er sagt her i dag, er faldet på rette plads, er det, der står tilbage, vel nok, at folketinget nu er parat til stort set enstemmigt at tage fat på at løse de problemer, der skal løses. Jeg betragter partiernes tilslutning til de fires dagsordensforslag som en erkendelse af, at det er det, både befolkningen og folketinget i øjeblikket har hårdest brug for.

Ib Christensen (DR):

Da jeg hørte statsministerens svartale, mindede den mig om den svartale, daværende statsminister Hartling holdt i december 1974, og som blev påhørt af den daværende statsministers partifæller med lige så henrevet og glad benovethed som den, hvormed den socialdemokratiske gruppe i dag har påhørt, hvad statsministeren fandt det for godt at underholde lytterne med – for det var jo lytterne, han havde i tankerne, det var ikke det danske folketing. Det var mere en partiformandstale, end det var en statsministertale.

Statsministeren var frisk og veloplagt, for han er jo i færd med at kaste ansvarets byrde fra sig. Han nøjedes ikke med at åle venstre og konservative. Nej, han ålede også sine forligspartier. Det radikale venstre og centrum-demokraterne fik deres sag for og blev latterliggjort. Kun kristeligt folkeparti slap, for hr. Chr. Christensen var altså kommet til at nævne nogle tal, som statsministeren eller partiformanden kunne bruge.

Allerede i åbningstalen var valgtalen der. Der var et hav af løfter til højre og venstre, og det blev fulgt op i replikken i dag. Jeg skal ikke sige, at der ikke er konsekvens. Det er aftalt alt sammen. Det er uansvarligt. Regeringen smider tøjlerne, ikke fordi man har prøvet andre flertalsmuligheder, det har man nemlig ikke, men man har givet op over for problemerne.

Statsministeren sagde, at der er sket en bedring af betalingsbalancen. Det er handelsbalancen. Men han glemte at nævne, at det ikke er regeringens skyld. Det er, fordi der er sket en ændring af dollarkursen.

Og hvad skal den bedring af handelsbalancen så bruges til? Jo, den skal bruges til for en gangs skyld at tage hensyn til beskæftigelsen, fordi statsministeren og hans parti ikke kan forestille sig, at man kan føre en økonomisk politik, der både tager hensyn til betalingsbalancen og til beskæftigelsen. Det kan han ikke forestille sig, for det indebærer nogle brud med EF-bindinger, og det indebærer nogle opgør med spekulations- og kapitalinteresser, og så meget i opposition er statsministeren dog heller ikke kommet endnu.

Videre sagde statsministeren, at der ikke er noget alternativ. Jo, der er præsenteret alternativer, bl.a. af retsforbundet, men statsministeren har ikke været interesseret i et samarbejde på noget tidspunkt. Der er også andre partier, der har erklæret sig villige til at samarbejde, og dem, regeringen samarbejdede med sidst, fik altså den behandling, vi lige har overværet alle sammen.

Så siger statsministeren, at der er tale om uændret forstærkningspolitik. Den har været uændret siden 1960. Retsforbundet var faktisk medlem af regeringen i 1960, og senere dokumenter viser, at den forstærkningspolitik, man dengang enedes om, gik ud på, at der ikke skulle være fremmede styrker i Danmark i fredstid. Da retsforbundet den 30. oktober i fjor fremsatte et dagsordensforslag om, at denne forstærkningspolitik skulle fastholdes, fordi socialdemokraterne var begyndt at tale om, at man i en krisesituation godt kunne tillade fremmede styrker, en meget farlig udvikling og en ændring af forstærkningspolitikken, hvad skete der da? Vort dagsordensforslag blev forkastet. Altså kan vi kun drage den slutning, at der er sket en æn-